

men hvorvidt der ikke er en reel risiko for, som vi har hørt det alle de gange, vi har diskuteret det her med kinesere og indere og andre, at der kommer en øget oprustning som resultat af den amerikanske beslutning.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg tror, man skal prøve at holde proportionerne meget klare i forhold til Kina. Kina er et stort land i en kraftig udvikling og kan om nogle årtier økonomisk og politisk spille en langt større rolle, end det gør i dag. Men her og nu er der jo altså ét land, der opruster i verden, så det rigtig bliver til noget, og det er USA. Der går vel ikke lang tid, før USA's samlede militærudgifter er på størrelse med resten af verden.

Jeg tror ikke, at missilforsvaret isoleret set kan få kineserne til at øge deres oprustning, men derimod hele det øvrige forsvarsbudget og det pres af politisk art, der er i hele regionen på Kina. Jeg tror ikke, at det isoleret set er missilskjoldet, der kan gøre det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg anerkender den radikale ordførers normalt klare strategiske overblik, men jeg synes, det svigter her. Netop fordi USA's militære overlegenhed på alle områder er så total i forhold til Kinas og bliver større og større, også i forhold til Kinas, jo mere afgørende er det, at Kina i sidste ende kan være sikker på, at deres missiler kan udgøre en trussel mod USA.

Det, at Kinas missiler kan udgøre en trussel mod USA, det vil sige, at de kan komme igennem det amerikanske missilskjold, er afgørende for, at Kina kan have den placering, de ønsker at have – og har – som en stormagt i forhold til USA. Derfor er det sådan, at jo større forskellen bliver på det øvrige militærplan, jo mere afhængig bliver Kina sådan set af, at man kan få sine missiler igennem, og jo mere er det en trussel mod Kinas position, at USA opbygger et missilskjold.

Derfor vil et missilskjold blive fulgt op af en kinesisk oprustning, næsten uanset om Kina ønsker det eller ej. Problemet er, at en kinesisk oprustning vil blive fulgt op af oprustning af andre stater i området, hvilket er langt mere uhyggeligt.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg synes, vi skal begynde med situationen, som den er i dag. Der er ikke noget missilskjold. Der er, siger man – jeg har ikke forstand på det – omkring 20 ballistiske missiler i Kina, som er udstyret med atomspræghoveder.

Der vil gå meget lang tid under de bedste, mest optimistiske forudsætninger, før et missilskjold er i stand til at standse og neutralisere de kinesiske atomvåben, og måske bliver det aldrig til noget.

Jeg tror meget på den ekspert, der under debatten sagde, at fælles for alle de missilforsvarsprojekter, som amerikanerne har brugt vel ca. 150 mia. kr. på, har været tre ting: De har sprængt budgetterne, de er bagud for tidsplanerne, og det fungerer ikke. Den eksperts udtalelser synes jeg også man skal lægge lidt vægt på. I anden sammenhæng har kritikerne her lagt så meget vægt på hans udtalelser. Hvorfor ikke lægge vægten på dét?

Kl. 18.15

Jeg tror ikke, at det isoleret set – for at gøre mit synspunkt klart endnu en gang – er missilskjoldet, der tvinger kineserne ud i en oprustning. Men at Kina vil få stigende militærudgifter i de kommende år, er jeg ikke i tvivl om.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vi kunne formentlig godt leve med, at Kina øgede deres militærudgifter og anskaffede sig nogle flere soldater, eller hvad det nu kunne være. Det, der er det store problem, hvis de vælger den løsning, der hedder at øge antallet af langtrækkende atommissiler og oprustede på det område, er jo den konsekvens, det vil have for regionen, og det synes jeg overhovedet ikke at den radikale ordfører forholder sig til.

Den nuværende udenrigsminister var med, da vi var i Indien, og lyttede også til de folk, der stod bag det indiske atomvåbenprogram. De sagde klart til os, at deres vurdering var, at Kina ville opruste – ligesom kineserne siger – hvis der kom et amerikansk missilskjold, og at det ville føre til oprustning i Indien. De sagde videre, at det oven i købet ville føre til oprustning i Pakistan, og så er problemerne meget større, for som der tidligere er blevet gjort opmærksom på, er lige præcis det pakistanske regime vel et af de regimer, man for alt i verden ikke ønsker får et større arsenal af missiler. Det synes jeg overho-